

ČESKÁ REPUBLIKA
R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce společnosti **G & C PACIFIC NIUE LIMITED**, se sídlem, Dalton House, 60 Windsor Avenue, London SW19 RR, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, právně zast. JUDr. Kateřinou Tomkovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Lesnická 52, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 6. 2010, č.j. 8586/10-1300-708158 **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen ve lhůtě do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na účet jeho právní zástupkyně JUDr. Kateřiny Tomkové náklady řízení ve výši 10.640,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

[1] Dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 6. 2007 vydaným Finančním úřadem v Ivančicích pod č. j. 15817/06/294971/8277 byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce září roku 2004 ve výši 4.467.682,- Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2007 č.j. 7103/07-1300-708158 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2009 č.j. 30 Ca 126/2007-152 bylo citované rozhodnutí žalovaného zrušeno pro vady řízení a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Rozhodnutím žalovaného označeným ve výroku pod bodem I. tohoto rozsudku došlo k opětovnému zamítnutí odvolání žalobce proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru.

II.

Stručný obsah napadenému rozhodnutí žalovaného:

[2] Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že uvedeným rozhodnutím správce daně na základě vytýkácího řízení neuznal žalobci odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu ve výši 360.657,- Kč z dokladu faktury č- 1-032004 ze dne 19. 1. 2004 vystaveného společností BAXA SYS, spol. s r.o. za bloky cín, dále ve výši 212.800,- Kč z dokladu faktury č- 59-2004 ze dne 25. 5. 2004 za mosazné p lechy a 323.000,- Kč z dokladu faktury č. 67-2004 ze dne 4. 6. 2004 za převod práv, receptury, vzorky a návody k použití, oba vystavené společností NOVA METAL CZ, s.r.o., a to z důvodu, že žalobce neprokázal, že deklarovaná zdanitelná plnění přijal od uvedených společností. Dále správce daně vyměřil DPH z vydaného daňového dokladu faktury č. 233/2004 ze dne 13. 9. 2004 pro společnost PRESTON MANAGEMENT Ltd., England, neboť daňový subjekt neprokázal, že dodal zboží do jiného členského státu této osobě registrované k dani v jiném členském státě. Dále z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal prostřednictvím mezinárodní výměny informací o provedení výsledku svědka M. Seitze v Německu, postupoval podle Nařízení Rady (ES) č. 1798/2003 ze dne 7. 10. 2003 o správní spolupráci v oblasti daně z přidané hodnoty a o zrušení Nařízení (EHS) č. 218/92 (dále jen „Nařízení č. 1798/2003“). Žádost z Německa byla vrácena s tím, že se jedná o právní pomoc, kterou lze zaslat pouze prostřednictvím českých justičních orgánů. Žalovaný nezajistil, že by uvedený svědek pobýval na území České republiky a nemohl ho proto sám vyslechnout. Žalovaný nemá objektivní možnost výslech svědka provést. Žalovaný dále zjistil správnost záměrů prvostupňového správce daně, a proto odvolání žalobce pro jeho nedůvodnost zamítl; žalobce neprokázal, že deklarovaná zdanitelná plnění přijal od tvrzených dodavatelů a že dodal zboží do jiného členského státu osobě registrované v jiném členském státě.

III.

Žalobní body:

[3] Žalobce namítal, že společnost G & C PACIFIC NIUE LIMITED, právní předchůdce žalobce zanikla ke dni 19. 1. 2010, jeho právním nástupcem se stal žalobce. Daňovým identifikačním číslem žalobce je GB975658850, místně příslušným správcem daně je HM Revenue & Customs, VAT Operations, Accounting & Adjustments, Queens Dock, Liverpool, L74 4AA, United Kingdom a nikoliv žalovaný. Místní příslušnost žalovaného vůči společnosti G & C PACIFIC NIUE LIMITED zanikla ke dni jeho výmazu z obchodního rejstříku (19. 1. 2010). Správce daně zjevně nepochopil ust. § 57 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“). Z komentáře k § 59 zákona č. 125/2008 Sb. (Kühn/Štenglová/Bílá/Havel a kolektiv, C.H.Beck 2010) vyplývá, že jdou k tíži právního nástupce z fúze pouze pravomocně vyměřené daňové povinnosti, kdy se právní nástupce stává daňovým subjektem. To na uvedený případ nedopadá, neboť Krajský soud v Brně shora již citovaným rozsudkem eliminoval právní moc dodatečných platebních výměrů. Na místě je použít ust. § 4 odst. 12 daňového řádu, na jehož základě byl žalovaný povinen spis předat místně příslušnému správci daně žalobce. Žalovaný se navíc neřídil závazným pokynem soudu provedením výsledku svědka Seitze, opětovně se vymluvil na údajnou nemožnost provedení jeho výsledku. Zvláště z protokolu ze dne 6. 4. 2010 vyplývá, že výslech je možno provést prostřednictvím českých justičních orgánů, žalovaný této možnosti nevyužil a vzhledem k marnému uplynutí termínů v daňovém řízení a změně místní příslušnosti nebude již mít zřejmě možnost učinit tak ani v budoucnu. Právní předchůdce žalobce navrhl provedení výsledku uvedeného svědka již v průběhu daňové

kontroly před šesti roky; v tu dobu se svědek dokonce prokazatelně nacházel na území ČR. Nerespektování právního názoru soudu dokládá snahu žalovaného vymáhat neoprávněně vyměřenou daň. Je proto nezbytné, aby soud rozhodl i o zrušení dodatečných platebních výměrů, jinak hrozí, že žalovaný opět nebude respektovat rozhodnutí soudu a údajná daňová povinnost žalovaného, byť nepravomocně vyměřená, bude trvat i nadále.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

[4] Žalovaný byl povinen v odvolacím řízení rozhodnout, neboť společnost G & C PACIFIC NIUE LIMITED nezanikla bez právního nástupce a podle ust. § 57 odst. 4 daňového řádu, přešla daňová povinnost na žalobce jakožto právního nástupce. K přechodu daňové povinnosti zaniklé právnické osobě není nezbytně nutné, aby se jednalo o již pravomocně vyměřenou povinnost zaplatit daň, ale na právního nástupce přechází i ty daňové povinnosti, které vznikly v době existence právního předchůdce. Žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal prostřednictvím mezinárodní výměny informací přes Ministerstvo financí o provedení výsledku svědka M. Seitze v Německu, postupoval podle Nařízení. Německá strana této žádosti nevyhověla, sdělila, že se nejedná o žádost o informace podle Nařízení č. 1798/2003, ale žádost o právní pomoc, kterou lze zaslat prostřednictvím českých justičních orgánů. Žalovaný nezjistil, že by uvedený svědek pobýval na území České republiky a nemohl ho proto sám vyslechnout. Žalovaný nemá objektivní možnost výslech svědka provést.

V.

Právní hodnocení soudu:

[5] K žalobní námitce o místní nepřislušnosti žalovaného k vydání jeho žalobou napadených rozhodnutí soud uvádí následující. Mezi účastníky řízení není sporné a soudu je z jeho činnosti známo, že právní předchůdce žalobce, společnost G&C Pacific, a.s. zanikla ke dni 19. 1. 2010, přičemž žalobce se stal právním nástupcem tohoto zaniklého subjektu. Mezi účastníky řízení není sporu, že žalobce je právnickou osobou, která nemá na území ČR své sídlo, je tedy daňovým nerezidentem majícím vzhledem k tomuto statusu omezenou daňovou povinnost. Otázka místní příslušnosti správce daně je řešena v ust. § 4 daňového řádu.

[6] Podle ust. § 4 odst. 1 daňového řádu se místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo zvláštním zákoně, řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice a u fyzické osoby bydlištěm v České republice, jinak místem, kde se převážně zdržuje, tj. v němž pobývá nejvíce dnů v roce. Pro účely tohoto zákona se rozumí bydlištěm fyzické osoby místo trvalého pobytu.

[7] Podle ust. § 4 odst. 3 daňového řádu v případě, že nelze určit místní příslušnost podle odst. 1, řídí se místem, kde má stálou provozovnu nebo místem, v němž daňový subjekt vykonává na území České republiky hlavní část své činnosti, jejíž výsledky jsou předmětem zdanění, popřípadě místem, v němž se nachází na území České republiky převážná část jeho nemovitého majetku.

[8] Podle ust. § 4 odst. 4 daňového řádu, nelze-li určit místní příslušnost podle odst. 1 až 3, je příslušným správcem daně Finanční úřad pro Prahu 1, jde-li o obor daní, k jejichž správě jsou příslušné územní finanční orgány.

[9] Podle ust. § 4 odst. 12 věta první daňového řádu, platí, že pokud dojde u daňového subjektu ke změně místní příslušnosti, dosud příslušný správce daně vykoná jen neodkladné úkony a postoupí spisový materiál daňového subjektu za dobu, za kterou dosud nezaniklo právo daň vyměřit nebo dodatečně stanovit, tomu správci daně, na kterého přešla nově místní příslušnost.

[10] Z posledně citovaných ustanovení daňového řádu vyplývá, že pokud dojde u daňového subjektu ke změně místní příslušnosti, může dosud příslušný správce daně vykonat jen neodkladné úkony a je povinen postoupit spisový materiál daňového subjektu za dobu, za kterou dosud nezaniklo právo daň vyměřit nebo dodatečně stanovit tomu správci daně, na něhož přešla nově místní příslušnost. V předmětné věci nelze aplikovat ust. § 4 odst. 1 daňového řádu, neboť je nesporné, že žalobce je právnickou osobu se sídlem mimo území České republiky. Místní příslušnost by bylo proto nutno posuzovat ve smyslu ust. § 4 odst. 3, případně odst. 4 daňového řádu, přičemž pro aplikaci ust. § 4 odst. 3 daňového řádu by bylo třeba zjistit, zda a kde má žalobce stálou provozovnu nebo místo, v němž by vykonával na území České republiky hlavní část své činnosti, jejíž výsledky jsou předmětem zdanění, případně zda a kde se nachází na území České republiky převážná část jeho nemovitého majetku. Uvedené skutečnosti však nevyplývají ani se shodných tvrzení účastníků řízení ani z obsahu správního spisu. Teprve na základě těchto zjištění by bylo možné v dané věci usoudit, zda žalobce je či není místně příslušným správcem daně v předmětném odvolacím řízení, případně zda by bylo nutno aplikovat ust. § 4 odst. 4 daňového řádu. Působnost finančního ředitelství je určena v ust. § 8 odst. 2 zákona č. 531/1990 Sb. o územních finančních orgánech, ve znění platném pro projednávanou věc, podle něhož finanční ředitelství vykonává svoji působnost v územním obvodu tvořeném územními obvody jím řízených finančních úřadů. Podle ust. § 8 odst. 1 citovaného zákona názvy sídla a územní působnost finančních ředitelství jsou vymezeny v příloze č. 3 k tomuto zákonu. Odvolacím správním orgánem ve vztahu k prvostupňovému správci daně je finanční ředitelství (viz. ust. § 9 posledně citovaného zákona), místně příslušné finanční ředitelství je pak určitélné postupem uvedeným shora. Otázka, zda žalobou napadená správní rozhodnutí byla vydána místně příslušným finančním ředitelstvím nemůže být soudem zodpovězena, neboť shora vytyčené rozhodné skutečnosti nevyplývají z podání účastníků řízení ani z obsahu správního spisu. Nicméně i v případě, že by Finanční ředitelství v Brně nebylo ve smyslu shora vyložených kritérií místně příslušným finančním ředitelstvím, nezpůsobila by taková chyba nicotnost rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedeném v jeho rozsudku ze dne 24. 6. 2008 č.j. 2 Afs 159/2006-138 přístupném na www.nssoud.cz (srov. rovněž i rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 6. 2009, č.j. 9 As 72/2008-69) vada spočívající ve vydání rozhodnutí místně nepřísušným správním orgánem nemůže způsobit nicotnost tohoto rozhodnutí, taková vada mnohdy nemá vliv ani na zákonnost rozhodnutí, natož aby způsobovala jeho nicotnost, neboť je rozhodováno orgánem věcně příslušným a tedy odborně i jinak vybaveným k posouzení určité otázky. Takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoliv. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediné, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména „zpřístupnit“ správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení. S tímto právním názorem se Krajský soud

v Brně plně ztotožňuje a k dané věci doplňuje, že pouhá námitka místní nepřislušnosti žalovaného z důvodu daňového nerezidentství žalobce bez spojení s jinou relevantní námitkou nezpůsobuje nicotnost napadených rozhodnutí žalovaného a není ani takovou vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žalobce nijak netvrdil ani nedoložil, že by takové případné pochybení (není-li žalovaný skutečně místně příslušným správním orgánem), a jakým způsobem zasáhl o právní sféru žalobce. Pokud jde o předmětnou daňovou povinnost žalobce k dani z přidané hodnoty, vznikla na základě skutečností stanovených v zákoně č. 588/1992 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění platném pro projednávanou věc (viz. ust. § 57 odst. 2 daňového řádu a § 9 a následujících zákona č. 588/1992 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění platném pro projednávanou věc). Zmiňovaná ustanovení zákonů nestanoví žalobcem dovozovanou podmínku k přechodu daňové povinnosti v důsledku fúze, spočívající v pravomocném vyměření daňové povinnosti.

[11] K žalobní námitce o nerespektování závazného právního názoru vysloveného Krajským soudem v Brně v jeho předchozím rozsudku ze dne 28. 4. 2009 č.j. 30 Ca 126/2007-152 uvádí soud následující. Z obsahu citovaného rozsudku zdejšího soudu vyplývá, že soud zaujal v dané věci mimo jiné stanovisko, že ohledně zdanitelného plnění souvisejícího se společností NOVA METAL CZ, s.r.o., žalobce navrhl v podání ze dne 3. 4. 2007 výslech pana Seitze, a to za přítomnosti žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není seznatelné, proč žalovaný nepřistoupil na provedení výslechu pana Seitze. Z výpovědi bývalé jednatelky společnosti NOVA METAL CZ, s.r.o. Zuzany Bočkové ze dne 14. 7. 2006 je přitom zřejmé, že pan Seitze ve firmě o všem rozhodoval a danou firmu vlastně řídil. Jednal též za společnost z titulu společníka, pobýval obvykle v prostorách společnosti NOVA METAL CZ a byl ve firmě denně. Pan Seitze měl firmu s obdobnou náplní činnosti i v Německu. Obdobné skutečnosti vyplynuly i ze svědecké výpovědi pana Lehkého (ze dne 13. 3. 2006), který zpracovával účetnictví společnosti. Za situace, kdy žalobce jednal výlučně s panem Seitzem, žalovaný navíc přihlédl k vysvětlení podanému panem Seitzem dne 3. 5. 2006, které zajistily německé daňové orgány (strana 19. z odůvodnění rozhodnutí žalovaného), bylo namístě provést cestou mezinárodní právní pomoci výslech pana Seitze v Německu. Provedení tohoto zásadního výslechu je nutné i proto, že žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že přijal zdanitelné plnění od deklarovaného dodavatele společnosti NOVA METAL CZ. Žalobcem navržený svědek může ve výslechu objasnit faktickou stránku celé věci a rovněž žalobce bude mít možnost klást svědku otázky. Svědecká výpověď pana Seitze bude moci rovněž případně nahradit obsah přísedního prohlášení ze dne 29. 1. 2005 pana Seitze, ke kterému žalovaný nepřihlédl.

[12] Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

[13] Jak vyplývá se shora již rekapitulovaného obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného i z obsahu připojeného správního spisu, žalovaný prostřednictvím Ministerstva financí odeslal příslušnému německému úřadu formulář „SCAC 2004“, na základě Nařízení č. 1798/2003. Podstatou žádosti byl požadavek o výslech svědka Franka Michaela Seitze příslušným německým správním orgánem. Německý přijímající orgán žalovanému vrátil předmětnou žádost o informace bez věcného vyřízení, neboť podle německé strany se v případě této žádosti nemá jednat o žádost o informace podle posledně citovaného nařízení, nýbrž žádost o právní pomoc; německý přijímající orgán požádal žalovaného o formulování řádné žádosti o právní pomoc, kterou je možno zaslat prostřednictvím českých justičních orgán

na e-mailovou adresu: de.sia@bzst.bund.de s tím, že případné další dotazy necht' žalovaný směřuje na uvedenou e-mailovou adresu.

[14] Podle názoru Krajského soudu v Brně žalovaný postupoval v případě žádosti o výslech předmětného svědka správně postupem podle Nařízení č. 1798/2003. Spolupráce při výměně informací v oblasti přímých a nepřímých daní v rámci Evropské unie byla upravena ve směrnici 77/799/EHS ve znění směrnice Rady 79/1070/EHS a směrnice Rady 92/12/EHS, které byly včleněny do českého právního řádu zákonem č. 253/2000 Sb. o mezinárodní pomoci při správě daní a o změně zákona č. 531/1990 Sb. o územních finančních orgánech. Směrnicí 2003/93/EHS Rady Evropské unie, kterou se doplňuje a pozměňuje směrnice Rady 77/799/EHS o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých a nepřímých daní bylo stanoveno, že při vzájemné pomoci příslušných orgánů v oblasti daně z přidané hodnoty se bude postupovat podle nově přijatého Nařízení č. 1798/2003, které je pro všechny členské státy bezprostředně závazné. Zákon č. 253/2000 Sb. o mezinárodní pomoci při správě daní se již nevztahuje na výměnu informací v případě daně z přidané hodnoty, neboť stávající Nařízení Rady EHS č. 218/92 bylo nahrazeno zmiňovaným Nařízením č. 1798/2003, podle něhož byla žádost odeslána. Na danou věc nelze ani použít zákon č. 191/2004 Sb. o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, neboť tento zákon se zabývá odlišnou problematikou. Podle názoru zdejšího soudu možnosti obrátit se na příslušný orgán Německa ve smyslu článku 2 Nařízení č. 1798/2003 neodporuje ani judikatuře Evropského soudního dvora, neboť uvedená žádost byla iniciována orgánem české daňové správy, z pokynu soudu, nejedná se o situaci, kdy by se žádosti dovolával daňový subjekt (viz. například rozsudek ESD ve věci C-184/05 Twoh). Krajský soud v Brně trvá na nutnosti provedení svědecké výpovědi svědka Seitze z důvodů, jak byly vyloženy v posledně poukazovaném jeho rozsudku a jak jsou i zmíněny v odůvodnění nynějšího rozsudku shora (viz bod [11]). Jelikož příslušný dožádaný orgán žádosti nevyhověl, bylo třeba, aby se žalovaný dotázal u příslušného českého orgánu – Ministerstva financí (viz. článek 2 Nařízení č. 1798/2003), zda odmítnutí předmětné žádosti bylo důvodné a jaký je potřeba v dané věci zvolit postup, navíc v situaci, kdy příslušný dožádaný orgán sdělil, že výslech svědka je možno provést, ovšem jinou cestou a uvedl kontaktní e-mailovou adresu orgánu, který by byl schopen v dané věci poskytnout bližší potřebné informace. Žalovaný však naznačené kroky neprovedl a pouze zopakoval zaslané stanovisko německé strany. V rámci uvedené žalobní námitky (nerespektování závazného právního názoru žalovaným, který byl vysloven rozsudkem soudu) je nutno konstatovat, že z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného ani z připojeného správního spisu nelze seznat, zda lze učinit jednoznačný závěr o nemožnosti provést předmětný výslech svědka v Německu. Jedině pokud by tato možnost byla vyloučena, nemohla by být předmětná žalobní námitka úspěšná, neboť by pro objektivní nemožnost provedení výslechu svědka nebylo možno přičítat k tíži žalovanému nerespektování závazného právního názoru soudu. Zda se jedná o objektivní nemožnost provedení výslechu svědka na základě žádosti žalovaného, případně Ministerstva financí či jiného orgánu, není v dané věci patrné. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení, z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku skutkových důvodů rozhodnutí (viz. ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“).

[15] Nad rámec shora vysloveného soud dále doplňuje, že je vyloučeno, aby sám zajistil výslech předmětného svědka, neboť jak bylo uvedeno, bylo především povinností žalovaného pokusit se zajistit jeho výslech způsobem shora uvedeným a pouze v případě, že by bylo nemožné výslech svědka cestou mezinárodní spolupráce provést, svědek by se zdržoval stále v cizině a zjevně by se nehodlal do České republiky k výslechu dostavit, bylo

by na žalovaném, zda by uvedenou situaci označil jako snahu o maření či účelové prodlužování daňového řízení. Bylo by třeba též i zohlednit žalobcem v žalobě poukazované skutečnosti týkající se navrhování uvedeného svědka již před mnoha lety a navíc v době, kdy se tento zdržoval na území České republiky. Navíc v projednávané věci soud řešil žalobu čítající dvě žalobní námitky, a to nepřislušnost žalovaného k vydání žalobou napadených rozhodnutí a nerespektování právního názoru vysloveného soudem žalovaným; otázka unesení důkazního břemene žalobcem, k čemuž by směřovala výpověď uvedeného svědka, nebyla předmětem žalobních bodů.

VI. Náklady řízení

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést, byť jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se stává z náhrady zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, ze tří úkonů (převzetí, příprava zastoupení a žalobní návrh, doplňující procesní podání) právní služby po 2.100,- Kč podle ust. § 7, 9 odst. 3 písm. f), 11 odst. 1 písm. a), d) a tří režijních paušálů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném pro projednávanou věc. Náhrada nákladů řízení byla zvýšena o částku odpovídající dani, kterou je zástupkyně žalobce povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 14. 12. 2011

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová